

Agraïts

Maria Eugènia Perea Virgili, directora de «*Lo Floc*»

Ara diré una obvietat: una revista no es fa sola.

A la Pauta d'ara fa un any, igual que a la d'ara en fa dos, us emplaçava, lectors, a deixar-vos emportar per la bonança de l'estiu, tancar els ulls i somiejar que viatjàveu per l'espai i pel temps a cor què vols, cor què desitges. Enguany, però, no espereu cap tercera entrega. No l'espereu perquè, almenys jo, si ara tanco els ulls el que veig són dues persones –companys, amics, familiars de companys, familiars d'amics– que ens han deixat de manera injusta i prematura. Pels seus familiars, companys i amics aquest estiu no podrà ser com els anteriors: la xaranga de Barris no els sonarà tan alegre, les *carretilles* de Sant Jaume no els petaran tan fort i la sintonia de la fira no els convidarà a passejar entre estands ni atraccions.

Al CERAP –i crec que no exagero si dic que parlo en nom d'un percentatge elevat dels seus socis– assumir la seva pèrdua se'ns fa una muntanya, i mai millor dit perquè tant el Pep Coll com l'Eduard Porqueras –vet aquí els tristos protagonistes d'aquesta Pauta– van ser socis molt actius a la Secció de

Muntanya en particular i al CERAP en general. En agraïment a tot el que hi van aportar i amb tot l'afecte que podem enviar als seus familiars i amics a través de les pàgines de *Lo Floc* –el mitjà de comunicació que ens identifica i ens uneix com a membres del centre d'estudis– hem volgut dedicar a cadascun

«És hora que públicament i per escrit donem les gràcies a les desenes de persones que col·laboren a la revista amb firma o amb pseudònim, a la llum o a l'ombra, de manera puntual o continuada»

dels dos un article d'homenatge. Són textos escrits amb la senzillesa –i bellesa alhora– de l'amistat de bo de bo, pensats des de les complicitats creades a base de passar hores plegats i expressats des dels records que han deixat

les experiències viscudes junts. El valor dels dos textos, penso, més enllà del memorialístic, és el fet que hi traspui la marca que el Pep i l'Eduard han estampat al cor dels qui els van estimar.

Una revista no es fa sola, deia en començar. Els articles, com aquests d'homenatge i els de qualsevol altra mena, s'han de pensar, encarregar, demanar-ne els complements gràfics, l'assessorament, la revisió... Perquè cada trimestre puguem treure una revista completa i variada hem de demanar un bon grapat de col·laboracions ja que si alguna cosa té *Lo Floc* actualment és la inclusió de veus diverses. Els demanem la participació i els l'agraïm, però quasi sempre la gratitud es transmet en privat. Em sembla que ja és hora que públicament i per escrit donem les gràcies a les desenes de persones que col·laboren a la revista amb firma o amb pseudònim, a la llum o a l'ombra, de manera puntual o continuada, i als que ni tan sols volen que els aparegui el nom.

Perquè una revista no es fa sola, a tots, moltes gràcies. I a vosaltres, Pep i Eduard, el nostre agraïment més sincer. Descanseu en pau. »